

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 iunie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2016, declarat de inculpatul

Vizir Vasilii Anatolii, născut la 13 septembrie 1991, originar din s.Tuzara, r-nul Călărași, domiciliat în or.Ungheni, str.Romană 39.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 03.06.2015 – 30.12.2015;
2. Instanța de apel: 02.02.2016 – 25.02.2016;
3. Instanța de recurs: 19.05.2016 – 22.06.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 30 decembrie 2015, Vizir Vasilii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217¹ alin.(3) lit.e) și f) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În baza art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumulul parțial de sentințe, la pedeapsa aplicată, a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei fixată prin sentința Judecătoriei Călărași din 26.03.2012, stabilindu-i pedeapsă definitivă de 4 ani și 6 luni închisoare, în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate ce ține de circulația substanțelor narcotice pe un termen de 4 ani.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Vizir Vasilii, executînd pedeapsa cu închisoare, urmărind scopul păstrării substanțelor narcotice pentru transmitere ilicită deținuților, acționînd intenționat, la 12 martie 2015, ora 23.00, s-a deplasat în zona interzisă a Penitenciarului nr.4, cu sediul în or.Cricova, str.Luceafărul 9, mun.Chișinău, de unde a preluat un pachet în formă sferică ce conținea marijuană cu masa de 78,77 grame, anterior aruncat peste edificiile de pază, pe care l-a transmis în zona locativă a Penitenciarului nr.4.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul și avocatul, care au solicitat:

- procurorul, casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri, prin care lui V.Vizir, în baza art.217¹ alin.(3) lit.e) și f) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani, în temeiul art.85 alin.(1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani, invocînd că instanța i-a aplicat acestuia o pedeapsă prea blîndă, infracțiunea incriminată fiind comisă în stare de recidivă; - la

stabilirea pedepsei, instanța nu a ținut cont de faptul că atît în cadrul urmăririi penale, cît și a cercetării judecătorești inculpatul nu și-a recunoscut vina și nu a conștientizat pericolozitatea acțiunilor sale; - pedeapsa aplicată nu-și va atinge scopul privind restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea sa, cît și a altor persoane;

- avocatul S.Musteață în numele inculpatului și inculpatul, casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care V.Vizir să fie achitat, pe motiv că nu sînt întrunite elementele componente de infracțiune; - instanța a apreciat eronat probele; - nu au fost aduse probe incontestabile care fac dovada vinei inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate; - pachetul sferic, care conținea marijuana, nu a fost ridicat în prezența inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2016, au fost respinse apelurile declarate de către avocatul S.Musteață în numele inculpatului și inculpat ca nefondate și admis apelul declarat de către procuror, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și în această parte pronunță o nouă hotărîre, prin care lui V.Vizir, în baza art.217¹ alin.(3) lit.e) și f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau a exercita activități legate de gestionarea substanțelor narcotice și precursorilor lor pe termen de 4 ani.

În baza art.85 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Călărași din 26.03.2012, stabilindu-i pedeapsă definitivă de 6 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități legate de gestionarea substanțelor narcotice și precursorilor lor pe termen de 4 ani.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinîndu-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dînd faptei săvîrșite o încadrare juridică corectă.

Totuși, cu referire la mărimea pedepsei aplicate, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont de prevederile art.75 și 85 alin.(3) Cod penal, de faptul că V.Vizir a comis o infracțiune gravă în timp ce executa pedeapsa penală pentru o altă infracțiune gravă, nu și-a recunoscut vina, nu s-a căit pentru fapta comisă și nu a conștientizat pericolul social al faptei sale. Totodată, instanța de apel a respins argumentul procurorului, potrivit căruia inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă, menționînd în acest sens că, potrivit art.34 alin.(5) lit.e) Cod penal, la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale, dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Complementar, instanța de apel a ținut cont de faptul că circumstanțe agravante sau atenuante nu au fost stabilite și coroborînd cele expuse, a conchis că inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsa închisorii pe un termen mai mare.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pe motiv că acțiunile sale nu întrunesc elementele infracțiunii; - faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită; - nu au fost aduse probe incontestabile care fac dovada vinovăției sale în săvîrșirea infracțiunii incriminate, or, pe pachetul sferic nu au fost depistate urme biologice și dactilografice ce i-ar aparține lui, precum și nu a fost probat că dînsul a comunicat cu exteriorul.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită declararea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temeiuri de casare a deciziei art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii, precum și atunci cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui V.Vizir în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(3) lit.e) și f) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Concluziile instanțelor judecătorești contestate sînt corecte și se confirmă prin cumulul de probe administrate, cum sînt declarațiile martorului O.Grama, care a declarat că deplasîndu-se în zona interzisă a penitenciarului l-a găsit pe inculpat, care avea în mîină un pachet pe care era un bec de culoare albastră aprinsă, iar cînd s-a apropiat de el, acesta l-a aruncat pe teritoriul penitenciarului din zona locativă; procesul-verbal de ridicare nr.176 din 12.03.2015, prin care din curtea cantinei penitenciarului s-a ridicat un pachet de formă sferică, învelit cu bandă adezivă, transparentă; raportul de constatare tehnico-științifică nr.3067 din 23.03.2015, potrivit căruia masa verde vegetală ridicată la 12.03.2015 reprezintă marijuana cu masa de 78,77 grame, ordonanța din 23.04.2015, potrivit căreia masa vegetală ridicată la 12.03.2015 a fost recunoscută în calitate de corp delict și anexată la materialele cauzei.

Conținutul probelor menționate mai sus, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanțele de fond, confirmă cu certitudine săvîrșirea de către inculpatul V.Vizir a faptei imputate, care întrunește elementele infracțiunii de circulație ilegală a substanțelor narcotice, în scop de înstrăinare, adică atît latura obiectivă, cît și cea subiectivă a acestei infracțiuni, or, acesta, aflîndu-se în penitenciar, în scopul păstrării ilegale a substanțelor narcotice în proporții mari pentru a le transmite ulterior deținuților, intenționat s-a deplasat în zona interzisă a penitenciarului, de unde a preluat un pachet de formă sferică ce conținea marijuana cu masa de 78,77 grame, aruncat anterior peste edificiile de pază și pe care l-a transmis în zona locativă a penitenciarului.

Din textul hotărîrilor recurate, rezultă că instanțele de fond corect au constatat faptele și circumstanțele săvîrșirii infracțiunii incriminate inculpatului, descriindu-le detaliat și argumentat în partea descriptivă, ulterior motivînd concluzia de vinovăție prin cumulul de probe administrate în cauză.

Instanța de recurs constată că temeiurile invocate de recurent cu referire la lipsa în acțiunile sale a elementelor constitutive ale infracțiunii și că faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusele erori de drept, hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, care în totalitatea lor resping argumentele acestuia, precum că nu ar fi săvîrșit infracțiunea imputată.

Astfel, concluzia instanțelor de fond privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, în opinia instanței de recurs, este justă și întemeiată, iar prevederile art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, invocate de către inculpat în recurs nefiind pertinente speței.

Totodată, Colegiul penal ține să enunțe că argumentele invocate de recurent privind adoptarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că lipsesc probe certe în confirmarea vinovăției lui, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar. Însă, aceste argumente nu pot fi reținute, deoarece aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu pot constitui temei pentru recurs, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii imputate, este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului său la apărare.

Astfel, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelurilor și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării și admiterea apelului părții acuzării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

La aplicarea pedepsei instanța de apel just a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, că anterior fiind condamnat nu și-a făcut concluziile de rigoare și a comis o altă infracțiune, nu și-a recunoscut vina și nu s-a căit sincer pentru fapta comisă, aplicându-i o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, cu respectarea prevederilor art.61, 75, 85 alin.(1) Cod penal, fiind individualizată conform prevederilor legale.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Vizir Vasiliu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2016, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 20 iulie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu